

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Karina Marczak

Sędziowie: SO Agnieszka Bednarek- Moraś

SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2014 r. w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **H. O.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 9 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VI C 435/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu w sprawie o sygn. akt VI C 435/13 odrzucił zażalenie powódki z dnia 4 września 2013 r. na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 2 września 2013 r. w przedmiocie wezwania powódki do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.800 zł.

W uzasadnieniu sąd wskazał, że na rozprawie w dniu 2 września 2013 r. postanowił dopuścić dowód z opinii biegłych z zakresu medycyny z (...), mających wymaganą wiedzę specjalistyczną i kwalifikacje do wydania opinii oraz zarządzeniem z wydanym na tejże rozprawie przewodniczący, działając na podstawie art. 130⁴ k.p.c., zobowiązał pełnomocnika powódki do uiszczenia w terminie 7 dni zaliczki na poczet kosztów sporządzenia przedmiotowej opinii w kwocie 1.800 zł, pod rygorem pominięcia tego dowodu.

Powódka w dniu 4 września 2013 r. wniosła zażalenie na zarządzenie w przedmiocie wezwania jej do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

W ocenie sądu zaskarżone zarządzenie jest zarządzeniem niezaskarżalnym. Nie określa ono zasad ponoszenia przez stronę kosztów procesu, nie ustala wymiaru opłaty, ani też nie dotyczy zwrotu opłaty lub zaliczki, na które przysługuje środek zaskarżenia wymieniony w art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. Przedmiotowe zarządzenie, nie jest także orzeczeniem kończącym postępowania i nie jest wymienione w art. 394 § 1, dlatego również z tej przyczyny nie podlega zaskarżeniu.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego złożyła powódka i zaskarżając je w całości wniosła o jego uchylenie i nadanie biegu zażaleniu z dnia 4 września 2013 r. oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Orzeczeniu zarzuciła naruszenie treści art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. poprzez uznanie, że zażalenie powódki na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 2 września 2013 r. w przedmiocie zaliczki na biegłego, jest niedopuszczalne, podczas gdy prawidłowa interpretacja w/w przepisu doprowadza do wniosku, że odrzuconym zażaleniem powódka kwestionuje zasady ponoszenia przez strony kosztów procesu, co oznacza, że zażalenie takie jest dopuszczalne.

Żaląca podkreśliła, że podstawy prawnej dla zażalenia na zarządzenie wzywające do uiszczenia zaliczki na biegłego, tj. wydatków należy szukać w przepisie art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., przewidującego zażalenie na postanowienia, których przedmiotem jest „zwrot kosztów, określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, wymiar opłaty, zwrot opłaty lub zaliczki, obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy, koszty przyznane w nakazie zapłaty oraz wynagrodzenie biegłego i należności świadka”. Nałożenie na powódkę obowiązku uiszczenia zaliczki na wynagrodzenie biegłego jest niczym innym, jak obciążeniem jej kosztami sądowymi, do których należą opłaty i wydatki, zaś do wydatków zalicza się m.in. wynagrodzenie biegłego (art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). W tej sytuacji decyzję w tym przedmiocie, zgodnie z treścią art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., strona może kwestionować zażaleniem (postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...), postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)(...)

Powyższe względy uzasadniają- zdaniem skarżące- konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia i nadania biegu zażaleniu powódki z dnia 4 września 2013 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Zobowiązanie do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego wydane zostało na podstawie art. 130⁴ § 2 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym, przewodniczący wzywa stronę zobowiązaną do wniesienia zaliczki, aby w wyznaczonym terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie zapłaciła oznaczoną kwotę.

Granice dopuszczalności zażalenia na postanowienia wydane w toku postępowania rozpoznawczego wyznacza art. 394 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem zażalenie przysługuje na postanowienie sądu I instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu i zarządzenia przewodniczącego enumeratywnie wymienione w pkt 1-12 tego przepisu.

Wezwanie do uiszczenia zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu nie jest jednak postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Niewątpliwie pozostaje także poza katalogiem wymienionym w art. 394 § 1 k.p.c. Nie można go bowiem zaliczyć do kategorii rozstrzygnięć, o których mówi punkt 9 wskazanego powyżej przepisu, który stanowi, że zażalenie przysługuje na postanowienia (zarządzenia przewodniczącego), których przedmiotem jest zwrot kosztów procesu, określenie zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, wymiar opłaty, zwrot opłaty lub zaliczki, obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy, koszty przyznane w nakazie zapłaty oraz wynagrodzenie biegłego. Samo wezwanie do uiszczenia zaliczki nie stanowi jeszcze rozstrzygnięcia, co do określenia zasad ponoszenia przez strony kosztów procesu, które nastąpi dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

O ile celowość aksjologiczna takiego zabiegu ustawodawcy może budzić wątpliwości, to jednak precyzyjność pojęć, którymi posłużył się on w konstrukcji tegoż przepisu nie pozwala obecnie na dokonywanie wykładni rozszerzającej. Wynagrodzenie biegłego stanowi element kosztów sądowych, a dokładnie jeden z wydatków (art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie zaś z treścią art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zarządzenie z dnia 2 września 2013 r. ma więc charakter tymczasowy i ostatecznie o rozliczeniu wszystkich kosztów postępowania Sąd Rejonowy rozstrzygnie w orzeczeniu kończącym sprawę, stosownie do jej wyników. Oznacza to, iż rozstrzygnięcie w omawianym przedmiocie nie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia, a słuszność takiego działania sądu może być kwestionowana jedynie poprzez zaskarżenie orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy nie aprobuje poglądu prawnego wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w (...)w zacytowanym przez powódkę postanowieniu z dnia 8 marca 2013 r. w sprawie 101/13, iż nałożenie na stronę obowiązku uiszczenia zaliczki na wydatki w sprawie jest niczym innym jak obciążenie jej kosztami sądowymi, do których należą opłaty i wydatki. Takie rozumienie art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. pozostaje w sprzeczności z brzmieniem tego przepisu, gdzie kwestia obciążenia kosztami sądowymi dotyczy jedynie sytuacji, w której sąd rozstrzygnął o istocie sprawy, a kwestionujący rozstrzygnięcie o kosztach nie skarży orzeczenia co do meritum („obciążenie kosztami sądowymi, jeżeli strona nie składa środka zaskarżenia co do istoty sprawy”).

Uzasadnienie postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)nie pozwala na stwierdzenie jakimi przesłankami kierował się ten sąd uznając dopuszczalność zażalenia na zarządzenie w przedmiocie wydatków.

Przedstawiona tu interpretacja przytoczonego wyżej przepisu nawiązuje do przemodelowania przez ustawodawcę norm dotyczących finansowania postępowań sądowych, tak aby kwestie te nie wpływały ujemnie na szybkość postępowania rozpoznawczego.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy trafnie uznał, że zażalenie powódki, jako niedopuszczalne uległo odrzuceniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

(...)

1. (...),

2. (...)

3. (...)

(...)